

ständiga i detta mål; vilja vi införa nedanstående Kongliga Resolution,

Kongl. Maj:ts

Nådiga Resolution uppå de Besvär Vagtmästaren J. P. Liljeström i underdånighet anført deröfver, att Stockholms Stads Drätsel-Commission, som erfarit, det stadens Cassa, utom skyldigheten, att underhålla de uti Stadens häkten för brott förvarade fångar, äfven blifvit betungad med underhållskostnad för sådana cessionssökande, som Rådhus-Rätten, med tillämpning af Concours-författningarne, pröfvat skyldige att tråda i allmänt häckte, bland hvilka äfven vore Holzinkaren Moses Marcus, som redan på 4:de året uti Rådstuguhäcket varit förvarad, och hvars Concourstvist, efter hvad Commissionen inhemtat, genom Kongl. Maj:ts Nådiga Dom den 26 April 1820, på det sätt blifvit afgjord, att han vore ålagd, ej mindre att med hvad han ägde samt framdeles kunde ärfva och förvärfva, ansvara Borgenärerne för hela gälden, utan och såsom vårdslösa gäldenär sitta i häckte och njuta daglig sängförtäring, derest Borgenärerne icke annorlunda åtnöjdes, uti skrifvelse till Stockholms Stads Rådstuga-Rätt den 20 Mars detta år förklaradt, att Drätsel-Commissionen hvars åliggande det vore, att från obehöriga kraf värja stadens Cassa, vid ett sådant förhållande funne all laglig anledning redan hafva uphört och således för närvarande äfven saknas, att på Stadens bekostnad vidare underhålla Moses Marcus, hvilken, om hans fortsatta häcktelse vore en yrkad bestraffning, borde öfverlämnas till den eller dem af hans Borgenärer, som ville bestyret derom öfvertaga och underhållskostnaden förskjuta; hvarföre Drätsel-Commissionen anmodat Rådstuga-Rätten, som afdömt Moses Marcus Concoursmål, att låta sig förekalla så Moses Marcus, som hans Borgenärer, och dem om förberörda Drätsel-Commissionens vidtagna Economiska författning förståndiga; öfver hvilka underdåniga Besvär, Öfverståthållare-Embetet, sedan Drätsel-Commissionen blifvit hörd, med underdånigt utlåtande till Kongl. Maj:t inkommit. Gifven Stockholms Slott den 10 Julii 1822.

Kongl. Maj:t har i Nåder låtit sig detta mål föredragas; hvarvid Kongl. Maj:t i nåder finner, att den åtgärd Drätsel-Commissionen, på sätt dess skrifvelse till Magistraten innehåller, såsom en Economisk författning till Stads-Cassans befrielse, att på dess bekostnad vidare i häckte underhålla Inden Moses Marcus, vidtagit, icke tillkommit

Drätsel-Commissionen; hvilken, i händelse den ansett Staden böra från vidare kostnad i detta afseende vara befriad, bordt, för vinnande af en sådan befrielse, å vederbörlig ort derom göra anmälan; och Kongl. Maj:t pröfvar alltså i nåder rättvist Drätsel-Commissionens förenämnde åtgärd att ogilla. Hvilket vederbörande till underdånig efterrättelse länder. Datum ut Supra.
(L. S.)

Under Hans Kongl. Maj:ts

Wär Allernådigste Konungs och Herres frånvaro
Dess Tillförordnade Regering

FRED. GYELENBORG.

A. G. MÖRNER.

M. ROSENBLAD.

A. C. AF KULLBERG.

M. G. DANCKWARDT.

Resolution uppå Vagtmästaren Liljeströms Besvär, rörande Drätsel-Commissionens Beslut, angående Moses Marcus underhållande i häckte.

UTLÄNDSKA NYHETER.

Turkiet. Underrättelser från Constantinopel af d. 11 Julii innehålla, att det missöde, som träffat turkiska flottan, verkat såsom ett elektriskt slag på hufvudstaden, Sjelfva Sultanen och hans diwan hafva blifvit rörde därpå, och Lord Strangford, som för icke lång tid sedan hade förklaradt, att han icke vågade föreslå Porten, att skicka en Commissarie för att möta Her Tatischtschew, har genast begagnat den allmänna förskräckelsen, för att erhålla alla möjliga concessioner af Divanen. Om det någonsin varit sannolikt, att förmå Porten till eftergifvenhet, så är det denna gång, och man har under dessa omständigheter förhoppning, att, med Grekernas tillhjälp, den önskade utvägen äntligen blifvit funnen. Man må emellertid icke bedraga sig öfver bevekelsegrunden till eftergifvenheten, i synnerhet med Muselmännernas kända karakter, hvilka, då de en gång blifvit anfallne af förskräckelse, vanligen alldeles förlora modet. — Enligt Turkarnes uppgift var deras flotta före katastrofen vid Chios, sedan den expedition, som utlöpte den 4 Junii, förenat sig med Capudan-Pascha, 55 segel stark, och den 7 Julii bestod den ännu af 35 segel; det felades således 20 skepp. — Må endast den paniska förskräckelse, som nu fattat Turkarne, aldrig upphöra, så är Grekland räddadt. — På Chios äro barbariets verk fullbordadt! — Så snart himlen d. 19 Junii gaf återskenet af flottans brand,

hade barbarerne i första raseriet till mastixbyarne och mördade omkring 20,000 kristna, hvilka, såsom man redan känner, alla förut hade nedlagt vapen på de europeiske Consulernes inrådande. Rysliga voro de där förnyade mordscenerna. Så snart denna fega grymhet var fulländad, skyndade de fleste Asiater hem, intagne af förskräckelse öfver flottans olycka. Napoli di Romanias och Athens fall var känt i Constantinopel, äfven som en seger af Perserna. — Den 5 Julii bragte Asiaterne 780 blomstrande slickor, från 13 till 17 år till Tschesne, hvilka bundne med rep fördes på slafmarknaden, dels till Smyrna, dels till det inre af Asien. — Ett ögonvittne försäkrar, att dessa varit de utvaldaste af slickorna på Chios, och att hela skaror under vägen omkommit af hunger och elände. Några kristna gossar, ända från 7:de året, skonades, för att upfostras i Islamismen. — I Thesalonich var den nye Paschan ankommen d. 9 Julii med 9000 man, hvilka genast marscherade emot Larissa, för att förstärka Chorschid-Pascha.

Spanien. Konungen har igenom ett beslut af d. 20 Julii förklarar sjunde militär-divisionen (Catalonien) i krigstillstånd, och förordnat att densamma skall militäriskt besättas af en operations-armée, hvars general en chef skall äga all den oinskränkta, genom Cortes' beslut af d. 6 Jan. 1813 bestämde makt; till denna post har Konungen utnämnt Mariscal de campo D. Franc. Espoz y Mina. — Konungen har antagit justitieministern Garelis demission. — Man läser en ganska kraftfull föreställning af 48 Cortes' deputerade af d. 22 till den permanenta deputationen, däri det yrkas på epuration i alla offentliga embeten, aflägsnande af alla utländningar från Spanien o. s. v. Denna föreställning vill angifva en faction, som skall vara den farligaste af alla, och som vill till väga bringa modificationer i författningen m. m. Den permanenta deputationen har fordrat aflägsnandet af flera utaf konungens hofstat. Konungen har lofvat, att sådant skulle ske, om deputationen ville nämna personerna. — Konungen har vägrat, att vara närvarande vid tjuvfäkningen, och ämnar i Augusti begifva sig till la Grauga, men icke till Sacedon, i hvars granskap insurgenter befinna sig. — Clubben de l'Anillo, bestående af 1812 års partimän, hvaraf de bära namnet Anilleros, har upplöst sig till stor glädje för Comuneros, som beskyllade densamma, att söka bereda uprättandet af tvänne kamrar. — Efter de senaste händelserna hafva öfver allt i Spanien provincial och nationalmilisen blifvit satt

i verksambet. Som man emellertid besinner sig midt i skörden, så öfvertaga de obehäpnade inbyggarna frivilligt den tjänst, som de behäpnade äro hindrade att förrätta. — Enligt bref från Barcelona skall gula febern åter där hafva visat sig. En sjöman och dess dotter, som återkommit från Havana om bord på det spanska, sedan förra året under det dubbla namnet Josephina och Tailla-Piedra kända skeppet, skola hafva blifvit angripne af denna febern, sedan de redan återvändt med nämnde skepp från Mahon, dit de blifvit förviste till quarantaine. Man har genast låtit bringa dem till lazarettet och förhindrat all gemenskap med dem; men det är att befara, att det är för sent.

Frankrike. Den 6 Augusti slöto de deputerade discussionen öfver utgiftbudgeten och började att discutera inkomstbudgeten. — Hr. Girardin yrkade (förgäfvades) på uphäfandet af afgiften för pass; före revolutionen existerade inga pass; nu föröfvades det vilkorligaste tyranni med deras utdelande. Inrikes-ministern hade afslagit honom meddelandet af den tryckta föreskriften häröfver till prefecterna, på det han icke skulle erfar, att auctoriteterna "måste utforska de resandes sedlighet, politiska upförande och de bekanta eller förmodade skälen till resan" och därom afgifna berättelse, förrän de våga meddela pass, endast att resa i det inre. Det feltes ännu endast, att man, likasom i skräcktiden, behöfde sådana pass, för att gå ur en section af hufvudstaden till en annan. En Maire uti en by hade rent af vägrat att meddela pass åt landfolk, "som icke tänkte väl," nämligen icke efter hans mening. För öfrigt kunde man blifva arresterad och skymfligt behandlad, om man hade pass eller icke; hvarpå han anförde vidlöftiga exempel rörande Officerare, och nämnde dessa vid namn. En man af hans bekanta hade, för att bekomma ett pass till Tyskland, måst förklara, hvad han hade där att göra, nämligen att indriva räntor, och till och med uppvisa obligationerna, på hvilka detta skulle ske; så att man, för att få resa, först måste uppgifva sin förmögenhet. Han updrog en ryslig parallele med det liknande förfarandet under Jacobinska tiden i detta hänseende. — Ultras kallade allt, hvad hvad han påstod, osanning och förtal. — Inrikes-ministern sade: I förvaltningen råder icke hat eller partiskhet, därpå vore ju den talfrihet, som råder i kammaren och journalerne, det bästa bevis. — De liberala fordringarna blefvo slutligen förkastade. Sessionen d. 5 hos de deputerade var höget märkvärdig därigenom, att Hr. St. Aulaire utvecklade en af honom för-

att ingifven proposition: Att General-procuren-
ren vid tribunalen i Poitiers skulle kallas för
kammarens skrank, för att straffas såsom skyldig
till grof förolämpning emot de deputerade." På
presidentens föreställning, att discussionen häröfver
fordrade största lugn och värdighet, emedan icke
blott en lagstiftande utan en domare-act (för för-
sta gången) äskades af kammaren, gick discussionen
för sig med tämmelig fattning, uptog hela sessionen
och slutade därmed, att propositionen afvis-
tes genom föregående frågan med 226 röster emot
127. De deputerade hade på commitéens förslag
företagit sig en reduction med budgeten för de in-
dierecta utgifterna af 100,000 fcs uti förvaltnings-
kostnaderna. General Lapoye fordrade, att öf-
ver 600,000 fcs skulle utstrykas af förvaltnings-
kostnaderne för loteriet, och anförde öfver hufvud
de redan kända grunderna emot detta inkomst-me-
del. "Förgäfvos säger man, att de som här rui-
nera sig, skulle ruinera sig på de utländska lote-
rierna. Gålve Frankrike endast efterdömet af up-
häfvet, så skulle de andra nationerna efterfölja
det, och den heliga Aliancen skulle visa folken en
verklig välgerning, om hon befriade dem från den-
na plåga". Härföre ville Ultras med stort larm
hafva honom kallad till ordningen för dagen, men
presidenten kunde icke finna, att han därifrån aflägsnat
sig. En division bestående af linieskeppet Colosse, fre-
gatterna Guerrière och Thetis och Corvetten Echo,
har utlupit från Toulon under befäl af contradmiral
Hamelin, en annan division, som utgöres af
linieskeppet JeanBart och briggarne Silène och Gé-
nie, afgå från Brest, för att stöta till den förra.
Alla dessa skepp skola kryssa vid de barbariska
och Italienska kusterna, och sedermera i Septem-
ber åter förena sig i Brest, hvarifrån de uti åt-
skilliga riktningar skola afgå.

England. Den 5 Augusti framförde Gene-
ral Gascoigne en petition af Liverpooler-handlan-
de, som besvära sig, att regeringen ännu icke er-
känt Columbiska republiken. De föreställa, att
Columbien är en härlig marknad för de engelska
manufakturerna och yttra sin fruktan, att engelska
handeln med detta land snart torde blifva häm-
mad, såsom en följd af den politik, som regerin-
gen följer, sedan, såsom de erfarit, en af denna
republik befullmäktigad agent tillkännagifvit alla
europeiska regeringar, att efter förloppet af en viss
tid handeln dit endast skulle blifva sådana stater
tillåten, som erkänt dess sjelfständighet. Genera-
len anmärkte, att denna senare omyndighet hade
upväckt stor farhåga ibland Liverpools handlande,

hvilka icke mer visste huru de skulle förhålla sig,
och fruktade för att sända fartyg dit, där de kan-
ske skulle finna hamnarne stängda för sig. Det
kunde icke vara någon tvifvel underkastadt äns-
skönt intet offentligt däröfver blifvit kungjordt,
att Columbiska ministerens notification äfven skedd
till engelska regeringen, men den politik, som re-
geringen härvid följde, tycktes honom strida emot
landets sanna intresse. Det tycktes, som om en-
gelska sjöfarten i Westindien skulle gifvas till pris
för sjöröfvarne, blott därför, att dessa voro Spa-
niens undersåtare och begagnade dess flagga; och
att nu, då engelsmännen kunde tillägna sig den så
oselbart fördelagtiga handeln med Södra America,
densamma af andra skulle borttagas, emedan någon
hemlig öfverenskommelse med andra hof, den man
kallar den heliga aliancen, binder regeringen, att
icke erkänna dessa stater, till dess Spanien först
erkänt dem för sjelfständiga. Han hoppades, att
parlamentet skulle inse, att landets röd skullo
ökas, om denna handelsgren ginge förlorad. Hans
afsigt vore, att genast i början af nästa session
förebringa denna sak. Verkligen hade äfven mi-
nistrarnes försumlighet i detta hänseende varit or-
saken, att updragen för denna verldsdel icke blefvo
utförde. I den politik, som Spanien följt under
60 år emot England, såg han ingen ting, som
kunde rättfärdiga ministrarne däri, att de up-
offrade en så vigtig handelsgren åt en pièce af
diplomatisk etiquette. Spanien hade sjell icke för-
farit så ömtåligt, då det understödde Englands up-
roriska Amerikanska colonier med skepp och pen-
ningar o. s. v. Hr Lushington: han trodde, att,
då det rätta tillfället komme, att utveckla den
af ministrarne följda gång, den tappre Generalen
skulle medgifva, att regeringen icke gjort sig skyl-
dig till någon församlighet, utan tvärtom, att den
gjort allt, hvad den bordt göra. — Petitionen kom
att ligga på bordet och skulle tryckas, sedan Ge-
neral Gascoigne anmärkt, att den vore undertecknad
af alla, som i Liverpool handlade på Södra Ameri-
ca. Han framlade en dylik petition från de hand-
lande och ull-manufacturisterne i Leeds. — Sir Ro-
bert Mends har på afrikanska kusten utfört en
glänsande vapenbragd. En hel eskader af sex ar-
merade fartyg, sysselsatta med den rysliga slaf-
handeln, föllo honom i händerna, sedan den tap-
pert blifvit angripen af 150 matroser med båtarne
från de under hans befäl varande fartygen Iphigenia
och Myrmidon.

COURIEREN

Måndagen den 26 Augusti.

Åter om lärdom och embetsmän.

En tidning, som en längre tid sysselsatt sig med hvarjehanda politiska betraktelser öfver Svenska regeringssättet och representationen, har i ett af sina sednaste blad yttrat sig om den högre bildningens ej blott onödighet för, utan äfven oförenlighet med medborgerlig verksamhet och i allmänhet alla andra omsorger än vetenskapslifvet. Den högsta graden af bildning, säger han, kan endast finnas hos några få individuuer, som däråt egna hela sitt lif. "Den högre bildningen utesluter alla andra omsorger, alla andra intressen än vetenskapernas; den gör oskicklig till alla för dem främmande befattningar, och i synnerhet till vårdande af statens angelägenheter."

Detta är just den samma ömkliga lära, som vi så ofta redan omtalat, denna lära om vetenskapernas eremitiserande, som frambragt så mycket ondt, i det hon inbillat de lärde, att de äro af ett finare, högre väsende, som ej bör sänka sig till denna världen eller bry sig med sådana småsaker som fäderneslandet, och statsmännen eller de därtill ämnade, att lärdomen är en öfverflödsvara. Det har dock fönnits en tid, då den aldranhögsta lärdomen just studerades af statsmännen; och dessa statsmän voro ej sämre för det, tvärtom kanske något dugligare än många nutidens statsmän, som sökt omsorgsfullt afhålla sig från den för politiken skadliga örten, lärdom. Huru många af dessa sednare framdrager man, hvilka äro jemnförliga med en Baco af Verulam, en Morus, en Polus, en Machiavel, en Oxenstjerna, en Grotius, en Heinsius, en Aeneas Sylvius, m. fl.? Alla dessa voro vetenskapsmän; de flesta vetenskapsmän af första rangen, sådana grundpelare, på hvilka vetenskapernas republik haft sina ögon fästade och som i dem gjort revolutioner och epoker. Nu vill väl författaren påstå, att den högre bildningen gjort dem oskickliga till alla för vetenskaperna främmande befattningar, och i synnerhet till vårdande af statens angelägenheter??

Och sedan alla de nyare exemplen: en Johannes von Müller, en Cbaptal, en François de

Neufchateau, en Cuvier, en Franklin, en Galatin, en von Suchtelen, och en nästan oräknelig mängd af män med hög vetenskaplig bildning, hvilka visat, det de icke varit oskickliga att sköta "statens angelägenheter" i regeringsärenden och politik. Detta uttryck, Statens angelägenheter, innefattar dessutom icke blott politik och regering, utan äfven hvarje embetsmannabefattning. Huru mycket ännu större antal af verkliga vetenskapsmän skulle man då icke kunna upleta, som skött statens angelägenheter!

Longum per præcepta iter, breve per exempla, heter ordspråket. I stället att åter uprepa de många skäl, på hvilka det är tydligt, att vetenskaperna, äfven i deras strängaste och mest abstracta mening, skärpa det goda hufvudet och göra det dugligare till allt (fast de kunna förvirra svaga hufvud och däraf göra så kallade läsvurmar, odugliga till allt), hafva vi här tagit genvägen att bevisa med exempel, dem förf. svårligen lärer kunna jäfva. Och vederlägga honom ansågo vi mödan värdt, då de anförda orden icke utgöra ett förhastadt uttryck, utan fast mer temat till ett långt raisonnement.

Orsaken, hvarföre han kommit på det besatta yttrandet, framlyser i ett annat, så lydande: "Den regent eller statsman, som helt och hållet fördjupade sig i vetenskapernas studium, skulle vara lika oskicklig, som den hvilken saknade all vetenskaplig odling". Denna sats är sann, men slutsatsen är falsk. Det där helt och hållet tyckes hos författaren betyda detsamma som alltid. Vetenskapsmännen kan duga till världsliga göromål, men dessa få icke sammanblandas med dem. Han kan hafva offrat sig i ungdomen (och temligen långt in i mannaåldren) helt och hållet åt de djupa forsningarna, han kan tråda ur dem in i det verkliga lifvet; han kan lika fullt odla sin gamla bekantskap med dem, ty de blifva för honom, hvad nöjen äro för en annan, en recreation mellan arbetet. Huru många exempel hafva vi ej sett på män, som sålunda frän vetenskapernas uteslutande omgång ryckta in i det verksamma lifvet, skulle kunna återgå till katedern, utan att synnerligen hafva förlorat tråden af vetenskaperna. Vi erkänna, att härtill fördras ovanliga natuvgåfvor och ihärdighet; men man har sett dylikt, och skulle kanske

kunna få se ännu mer — om icke just samma lära, som förf. drifver, motarbetade det.

Det är icke nyss man begynte vilja göra de högre vetenskapernas idkande till ett eget skrä, som icke fick gripa in på andra skrånens område; en period inträffade, något sednare i vissa länder, men något tidigare i andra, då man begynte, trötad af den långsamma latinska upfostran, upfinna ett slags mellansort, som utan för mycket besvär och ledsnad skulle kunna meddelas de barn, hvilka bördens bestämt till embetsmän och hvilka förut näst genomgå så skarp lärdomskurs som någon annan. Man hade ej hjärta att se dem plågas vid boken, man illfänades att få dem snart i åtnjutande af de rättigheter, som deras börd gaf dem. Då upfans en sorts upfostran, som kallades human, eller hvad man behagar, och skulle bestå i en yttlig kännedom af några vetenskapers resultat, i de mest praktiska kunskaper, i saker, som förr i lärdomsperioden ansågos för så obetydliga, att man ej nedlät sig att däri examinera den belästa man (ty barn kommo då ej i fråga), som ämnade sig till statens tjänst. Man föregaf såsom skäl, att man sett några bokmål, som på sina fem fingrar känt Grekland, Rom och Arabien, men icke sitt fädernesland; därför skulle den upväxande plantan vaktas för auleduningen till dylik galenskap och blott upammas i kännedomen af det närvarande, af det hvori man med händerna kunde taga och hvarmed man dagligen komme ott sig befatta. Af språk skulle man ingen ting lära för språkstudium i allmänhet eller för att förvärfva en ljus blick in i allt hvad som rörers människans förmåga att yttra sina begrepp; man skulle endast lära, hvad som fordrades, för att skriva och tala om hvardagsaffärer. Af de egentliga vetenskaperna skulle man inhämta så mycket, som förslog till husbehof; krigaren behöfde ingen annan vetenskap än matematik, lagkarlen ingen annan än några resultat af den filosofiens gren, som kallas naturrätt, o. s. v.

Allt interesse för en högre bildning måste försvinna, sedan dessa grundsatser blifvit allmänna. Satirici hade länge öfvat sin bitterhet på pedanter och bokmål. Att instämma i detta grin fann man beqvämt och roligt; men man förmädde icke eller ville icke göra den skilnad, som de satyriske författarne gjort, mellan den sanna humana vetenskapsmannen och pedanten, man skar alla lärda öfver en kam; att vara lärd ansågs genast att vara en för alla världsliga göromål och all verksamhet oduglig varelse. Man kunde ej på bättre sätt ursäkta sin egen okunnighet.

Å andra sidan begynte de lärde isolera sig från ett släkte, hvars halfbildning de med skäl förakade. De insupo likväl oförmärkt den tron, att de sjelfve verkligen voro odugliga till världsliga och medborgerliga sysselsättningar. Detta smickrade makligheten. De inbillade sig stå på en högre punkt i andans verld än alla andra, och trodde sig förlora på hvarje contact med andra människor än lärda, och andra göromål än lärdom. Här af kom denna redan ofta anmärkta trängtan att instänga de egentlige lärdoms sätena inom småstäder, denna öfvertygelse, att lärdomens idkare böra omgärdas med isolerande immuniteter och privilegier. De högre vetenskaperna skulle skrindläggas, såsom relikier, den profanum vulgus endast på afstånd fick tillbedja.

Denna korta framställning, som hvilat på fullkomligt historisk grund, förklarar lätt, huru dylika satser, som de af förf. yttrade, kunnat upkomma. Han leder sig därifrån till ett resultat, som man kunnat vänta sig, i afseende på den föreslagna förändringen i representationen, att deputerade från Universiteterna och Wetenskaps-Akademien skulle införlifvas med Presteståndet. "Den samskyldiga lärdomen, säger han, har på Riksdagarna intet att skaffa". Nej, visserligen icke, så vida lärdomen är skrä; ty skrån i allmenhet borde icke hafva något på riksdagen att skaffa. Men lärda män torde böra hafva något där att skaffa, fastän icke såsom särskilda lärdomens representanter. Ty den samskyldiga lärdomen är statens egendom, men icke ett eller flera instituters; staten bör icke sakna dess verksamhet vid den största af sina angelägenheter, lagstiftningen. Det är verkligen svårt att begripa, huru man ens kan falla på en motsatt tanke.

UTLÄNDSKA NYHETER.

Turkiet. Enligt underrättelser från Thessalonik af d. 8 Julii hade Grekerne i Katharina i Thessalien, under Kapiten Diamantis anförande, utrustat en expedition, som satte öfver hafsviken vid Thessalonik, öfverrumplade det af Turkarne förledit är eröfrade Kassandra och nedergjorde alla Turkar därstädes. Så snart den nye Ståthållaren erhöi underrättelse om denna viktiga diversion, inställde han sin marsch emot Larissa, där han ville bringa Chorschid-Pascha hjälp, och anträdde återmarschen till Thessalonik. Skulle än Diamanti icke kunna hålla sig i Kassandra, så är det likväl en beun-

